

ТРЕТІЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

ПОСТАНОВА іменем України

26 серпня 2020 року

м. Дніпро

справа № 160/12303/19

Третій апеляційний адміністративний суд
у складі колегії суддів: головуєчого - судді Білак С.В. (доповідач),
суддів: Олефіренко Н.А., Шальської В.А.,
за участю секретаря судового засідання Лашенко Р.В.

з участю представників позивача Підлужного В.М., Селіна Д.В., представників відповідача Солодовнік Е.Е., Дикої Н.В., розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі судового засідання Третього апеляційного адміністративного суду в м. Дніпро апеляційну скаргу Громадської організації "Платформа громадський контроль" на рішення Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 26 травня 2020 року (головуєчий суддя Сидоренко Д.В.) у справі №160/12303/19 за позовом Громадської організації "Платформа Громадський Контроль" до виконавчого комітету Дніпровської міської ради, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача - Товариство з обмеженою відповідальністю "Паркт Сервіс Групе" про визнання протиправним та скасування рішення,-

ВСТАНОВИВ:

Громадська організація "Платформа громадський контроль" (далі - позивач) звернулася до суду з адміністративним позовом до виконавчого комітету Дніпровської міської ради (далі - відповідач), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача - Товариство з обмеженою відповідальністю "Паркт Сервіс Групе" про визнання протиправним та скасування рішення.

18.03.2020 року позивачем подано до суду першої інстанції заяву про зміну предмету позову, відповідно до якої позивач просив визнати протиправним та нечинним рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради № 512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпропетровську" із подальшими змінами та доповненнями.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що під час прийняття оспорюваного рішення відповідачем було допущено ряд процедурних порушень Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», а саме: в порушення ст.7 Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» питання щодо затвердження тарифів на послуги з користування майданчиками для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпрі не було включено до плану діяльності виконавчого комітету Дніпровської міської ради з підготовки проектів регуляторних актів; в порушення ст.9, 13 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» не було опубліковано повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акту з метою одержання зауважень і пропозицій; в порушення ст.8 Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» не було розроблено та опубліковано аналіз регуляторного впливу до проекту оскаржуваного рішення; в порушення ст.9 Закону України «Про засади

*4852*715388*1*2*

державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» не було проведено громадських обговорень проекту рішення №512.

До первісного рішення №512 вносилися зміни рішеннями виконавчого комітету Дніпровської міської ради №1231 від 28.09.2011р., №943 від 05.12.2017р., №323 від 24.04.2018р., №1039 від 23.10.2018р., №743 від 23.07.2019р. та рішенням №253 від 18.02.2020р. з тими ж процедурними порушеннями.

Рішенням Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 26 травня 2020 року в задоволенні позову позивачу було відмовлено.

Не погодившись з рішенням суду першої інстанції, позивачем подано апеляційну скаргу, в якій посилаючись на неповне з'ясування обставин справи, порушення норм процесуального та матеріального права просить рішення Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 26.05.2020 року скасувати та позов задовольнити.

В обґрунтування апеляційної скарги зазначив, що спірне рішення про встановлення тарифів на послуги з користування майданчиками для платного паркування у м.Дніпрі розраховане на неодноразове застосування і щодо невизначеного кола осіб, а тому є регуляторним актом і при його прийнятті відповідачем не було дотримано процедуру, передбачену Законом України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності".

Відповідачем подано відзив на апеляційну скаргу, в якому він просив апеляційну скаргу позивача залишити без задоволення, а рішення суду першої інстанції без змін.

Представник третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача - Товариство з обмеженою відповідальністю "Паркт Сервіс Групе" до судового засідання не з'явився, про час та місце розгляду справи повідомлений належним чином.

Представники позивача в судовому засіданні підтримали доводи апеляційної скарги.

Представники відповідача заперечували проти доводів апеляційної скарги.

Заслухавши доповідь судді-доповідача, пояснення сторін, перевіrivши матеріали справи, доводи апеляційної скарги, колегія суддів дійшла до висновку, що апеляційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Відмовляючи в задоволенні позовних вимог суд першої інстанції виходив з того, що рішення виконавчого комітету Дніпровської міської ради про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпрі, передбачає правове регулювання між оператором (суб'єктом господарювання, який здійснює обладнання та утримання майданчика для паркування) та споживачами (фізичні та юридичні особи, які розміщують транспортний засіб на майданчику для паркування), тобто між учасниками відносин у сфері господарювання, а не господарських відносин. Відсутність обставин регулювання господарських відносин рішенням про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпрі, свідчить про не віднесення оскаржуваного рішення виконавчого комітету місцевого самоврядування до категорії регуляторних актів.

Колегія суддів не погоджується з висновком суду першої інстанції з наступних підстав.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що рішенням виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради від 11.04.2011 року № 512 "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м. Дніпропетровську" затверджено тарифи вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпропетровську та до нього внесено зміни рішеннями виконавчого комітету Дніпровської міської ради № 1231 від 28.09.2011 року, № 943 від 05.12.2017 року, № 323 від 24.04.2018 року, № 1039 від 23.10.2018 року, № 743 від 23.07.2019 року, № 253 від 18.02.2020 року.

Надаючи правову оцінку встановленим обставинам справи та доводам апеляційної скарги, колегія суддів зазначає наступне.

Відповідно до частин першої, другої та третьої статті 242 КАС України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і

обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

За приписами статті 2 та частини четвертої статті 242 КАС України, судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, а саме бути справедливим та неупередженим, своєчасно вирішувати спір у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно з положеннями частини третьої статті 2 КАС України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Повноваження виконавчого комітету місцевої ради у спірних правовідносинах регулюються, зокрема, законами України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі - Закон № 1160-IV).

Відповідно до пункту 2 частини першої статті 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать власні повноваження, зокрема, щодо встановлення в порядку і межах, визначених законом, тарифів на побутові, комунальні (крім тарифів на теплову енергію, централізоване водопостачання та водовідведення, перероблення та захоронення побутових відходів, послуги з централізованого опалення, послуги з централізованого постачання холодної води, послуги з централізованого постачання гарячої води, послуги з водовідведення (з використанням внутрішньобудинкових систем), які встановлюються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг), транспортні та інші послуги.

Доводом апеляційної скарги є твердження про належність спірного по справі рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради від 11.04.2011 року № 512 "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м. Дніпропетровську" до регуляторного акта.

З цього приводу колегія суддів зазначає наступне.

Статтею 1 Закону № 1160-IV визначено, що регуляторний акт це:

- прийнятий уповноваженим регуляторним органом нормативно-правовий акт, який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання;

- прийнятий уповноваженим регуляторним органом інший офіційний письмовий документ, який встановлює, змінює чи скасовує норми права, застосовується неодноразово та щодо невизначеного кола осіб і який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між

регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, незалежно від того, чи вважається цей документ відповідно до закону, що регулює відносини у певній сфері, нормативно-правовим актом;

- регуляторний орган - Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Національний банк України, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, інший державний орган, центральний орган виконавчої влади, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцевий орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, а також посадова особа будь-якого із зазначених органів, якщо відповідно до законодавства ця особа має повноваження одноособово приймати регуляторні акти. До регуляторних органів також належать територіальні органи центральних органів виконавчої влади, державні спеціалізовані установи та організації, некомерційні самоврядні організації, які здійснюють керівництво та управління окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування, якщо ці органи, установи та організації відповідно до своїх повноважень приймають регуляторні акти;

- регуляторна діяльність - діяльність, спрямована на підготовку, прийняття, відстеження результативності та перегляд регуляторних актів, яка здійснюється регуляторними органами, фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, територіальними громадами в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією України, цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

Надаючи правовий аналіз зазначеній нормі, колегія суддів зазначає, що оскаржуване рішення за своєю правовою природою є регуляторним актом, яким змінені норми права, оскільки він розрахований на неодноразове застосування і щодо невизначеного кола осіб, з метою встановлення тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м. Дніпропетровську.

Отже, виходячи зі встановленої природи спірного по справі рішення як регуляторного акта, його прийняттю мала передувати визначена законом процедура.

Статтею 6 Закону № 1160-IV передбачено, що громадяни, суб'єкти господарювання, їх об'єднання та наукові установи, а також консультативно-дорадчі органи, що створені при органах державної влади та органах місцевого самоврядування і представляють інтереси громадян та суб'єктів господарювання, мають право:

- подавати до регуляторних органів пропозиції про необхідність підготовки проектів регуляторних актів, а також про необхідність їх перегляду;
- у випадках, передбачених законодавством, брати участь у розробці проектів регуляторних актів;
- подавати зауваження та пропозиції щодо оприлюднених проектів регуляторних актів, брати участь у відкритих обговореннях питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю;
- бути залученими регуляторними органами до підготовки аналізів регуляторного впливу, експертних висновків щодо регуляторного впливу та виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів;
- самостійно готувати аналіз регуляторного впливу проектів регуляторних актів, розроблених регуляторними органами, відстежувати результативність регуляторних актів, подавати за наслідками цієї діяльності зауваження та пропозиції регуляторним органам або органам, які відповідно до цього Закону на підставі аналізу звітів про відстеження результативності регуляторних актів приймають рішення про необхідність їх перегляду;
- одержувати від регуляторних органів у відповідь на звернення, подані у встановленому законом порядку, інформацію щодо їх регуляторної діяльності.

Стаття 7 Закону № 1160-IV передбачає, що регуляторні органи затверджують плани діяльності з підготовки ними проектів регуляторних актів на наступний календарний рік не пізніше 15 грудня поточного року, якщо інше не встановлено законом.

План діяльності з підготовки проектів регуляторних актів повинен містити визначення видів і назв проектів, цілей їх прийняття, строків підготовки проектів, найменування органів та підрозділів, відповідальних за розроблення проектів регуляторних актів.

Затверджені плани діяльності з підготовки проектів регуляторних актів, а також зміни до них оприлюднюються у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону, не пізніш як у десятиденний строк після їх затвердження.

Якщо регуляторний орган готує або розглядає проект регуляторного акта, який не внесений до затвердженого цим регуляторним органом плану діяльності з підготовки проектів регуляторних актів, цей орган повинен внести відповідні зміни до плану не пізніше десяти робочих днів з дня початку підготовки цього проекту або з дня внесення проекту на розгляд до цього регуляторного органу, але не пізніше дня оприлюднення цього проекту.

Крім того, статтею 8 Закону № 1160-IV передбачено, що стосовно кожного проекту регуляторного акта його розробником готується аналіз регуляторного впливу.

Аналіз регуляторного впливу готується до оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень та пропозицій.

Якщо проект регуляторного акта одночасно містить норми, що регулюють господарські відносини або адміністративні відносини між регуляторними органами чи іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, та норми, що регулюють інші суспільні відносини, а також індивідуально-конкретні приписи, то аналіз регуляторного впливу готується лише щодо норм, які регулюють господарські відносини або адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Відповідно до статті 13 Закону № 1160-IV план діяльності регуляторного органу з підготовки проектів регуляторних актів та зміни до нього оприлюднюються шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації цього регуляторного органу, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених цим регуляторним органом, та/або шляхом розміщення плану та змін до нього на офіційній сторінці відповідного регуляторного органу в мережі Інтернет.

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій, проект регуляторного акта та відповідний аналіз регуляторного впливу оприлюднюються шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації розробника цього проекту, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених розробником цього проекту, та/або шляхом розміщення на офіційній сторінці розробника проекту регуляторного акта в мережі Інтернет.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта оприлюднюється шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації регуляторного органу, який прийняв цей регуляторний акт, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених цим регуляторним органом, та/або шляхом розміщення на офіційній сторінці цього регуляторного органу в мережі Інтернет.

Кожен проект регуляторного акта оприлюднюється з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

Про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій розробник цього проекту повідомляє у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону.

Проект регуляторного акта разом із відповідним аналізом регуляторного впливу оприлюднюється у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону, не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення повідомлення про оприлюднення цього проекту регуляторного акта.

Строк, протягом якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється розробником проекту регуляторного акта і не може бути меншим ніж один місяць та більшим ніж три місяці з дня оприлюднення проекту регуляторного акта та відповідного аналізу регуляторного впливу.

Усі зауваження і пропозиції щодо проекту регуляторного акта та відповідного аналізу регуляторного впливу, одержані протягом встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду розробником цього проекту. За результатами цього розгляду розробник проекту регуляторного акта повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або

мотивовано їх відхиляє.

Оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту регуляторного акта.

Системний аналіз наведених правових норм дає підстави дійти до висновку про те, що оприлюднення регуляторного акта здійснюється з метою одержання зауважень і пропозицій. При цьому, оприлюдненню підлягають як проект регуляторного акту, так і відповідний аналіз регуляторного впливу - документ, який містить обґрунтування необхідності державного регулювання шляхом прийняття регуляторного акта, аналіз впливу, який справлятиме регуляторний акт на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також обґрунтування відповідності проекту регуляторного акта принципам державної регуляторної політики.

З наведеного слідує висновок про обов'язковість оприлюднення проекту регуляторного акту і відповідного аналізу регуляторного впливу, що здійснюється з необхідності одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, чим, по суті, здійснюється забезпечення публічного обговорення проекту регуляторного акта. За таких обставин, проект регуляторного акту має бути оприлюдненим щонайменше 1 місяць до прийняття такого проекту.

Такий висновок узгоджується з правовою позицією Верховного Суду, що міститься у постанові від 25 вересня 2018 року у справі № 428/7176/14-а.

Відповідачаєм до суду не надано відповідні докази, пов'язані з процедурою прийняття регуляторного акта, не вчинено ані включення проектів оскаржуваних актів до плану регуляторної діяльності, ані повідомлення про оприлюднення проекту регуляторних актів з метою одержання зауважень і пропозицій, ані відповідного аналізу регуляторного впливу; не проведено належним чином їх обговорення. Вказане має наслідком порушення принципу прозорості та врахування громадської думки та тягне порушення прав як позивача, так і інших громадян - мешканців м. Дніпра.

Статтею 36 Закону № 1160-IV визначено умови, за яких забороняється прийняття регуляторного акту: регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу; проект регуляторного акта не був оприлюднений.

У разі виявлення будь-якої з цих обставин орган чи посадова особа місцевого самоврядування має право вжити передбачених законодавством заходів для припинення виявлених порушень, у тому числі відповідно до Закону скасувати або зупинити дію регуляторного акта, прийнятого з порушеннями.

Оскільки відповідач самостійно не скасував і не зупинив дію регуляторного акта, відтак, є підстави для його скасування у судовому порядку.

Аналогічний правовий висновок міститься, зокрема, у постанові Верховного Суду від 31 січня 2018 року у справі № 490/2099/15-а.

Частиною другою статті 6 КАС України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Закон України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що здійснення правосуддя в Україні функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів, спрямоване на забезпечення права кожного на справедливий суд.

Відповідно до статей 1 та 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

В рішенні у справі «Рисовський проти України» ЄСПЛ вказав на те, що принцип «належного урядування», зокрема, передбачає, що державні органи повинні діяти в належний і якомога послідовніший спосіб. При цьому, на них покладено обов'язок

запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок і сприятимуть юридичній визначеності у правовідносинах. Державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість уникати виконання своїх обов'язків (заява № 29979/04, пункт 70).

Принцип «належного урядування», як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість (рішення у справі «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), пункт 73). Будь-яка інша позиція була б рівнозначною, *inter alia*, санкціонуванню неналежного розподілу обмежених державних ресурсів, що саме по собі суперечило б загальним інтересам (див. там само). З іншого боку, потреба виправити минулу «помилку» не повинна непропорційним чином втручатися в нове право, набуте особою, яка покладалася на легітимність добросовісних дій державного органу (рішення у справі «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), заява № 36548/97, пункт 58). Іншими словами, державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків (див. зазначене вище рішення у справі «Лелас проти Хорватії» (Lelas v. Croatia), пункт 74).

В заяві про зміну предмету позову, позивач просив визнати протиправним та нечинним рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради № 512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпропетровську" із подальшими змінами та доповненнями. В цій заяві позивачем зазначено, які саме зміни та доповнення внесено до спірного рішення рішеннями виконавчого комітету №1231 від 28.09.2011 року, № 943 від 05.12.2017 року, № 323 від 24.04.2018 року, № 1039 від 23.10.2018 року, № 743 від 23.07.2019 року, № 253 від 18.02.2020 року.

Таким чином, колегія суддів зазначає, що визнанню протиправним та нечинним підлягає рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради №512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпропетровську" та рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради, якими вносилися зміни та доповнення в рішення виконавчого комітету Дніпропетровської міської ради №512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпропетровську", а саме, №1231 від 28.09.2011 року, № 943 від 05.12.2017 року, № 323 від 24.04.2018 року, № 1039 від 23.10.2018 року, № 743 від 23.07.2019 року, № 253 від 18.02.2020 року.

З урахуванням викладеного суд дійшов висновку, що судом першої інстанції неповно з'ясовані обставини, що мають значення для справи; не доведеними є обставини, що мають значення для справи, які суд першої інстанції визнав встановленими; висновки, викладені у рішенні суду першої інстанції, не відповідають обставинам справи; судом першої інстанції неправильно застосовано норми матеріального права та порушено норми процесуального права, що є підставою для скасування рішення суду першої інстанції та ухвалення нового рішення про задоволення позову.

Відповідно до ч.1ст.139 КАС України, при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо у справі виступала його посадова чи службова особа.

Як вбачається з матеріалів справи, при подачі позову позивачем було сплачено судовий збір у розмірі 1921.00 грн., при подачі апеляційної скарги 2881.50 грн., а всього 4802.50 грн., які, відповідно, і підлягають присудженню на користь позивача за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень.

Керуючись ст. ст. 6, 7, 8, 9, 242, 243, 308, 311, 315, 317, 321, 322, 325 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу Громадської організації "Платформа громадський контроль" задовольнити.

Рішення Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 26 травня 2020 року у справі №160/12303/19 за позовом Громадської організації "Платформа Громадський Контроль" до виконавчого комітету Дніпровської міської ради, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача - Товариство з обмеженою відповідальністю "Паркт Сервіс Групе" про визнання протиправним та скасування рішення скасувати.

Позов Громадської організації "Платформа Громадський Контроль" до виконавчого комітету Дніпровської міської ради, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача - Товариство з обмеженою відповідальністю "Паркт Сервіс Групе" про визнання протиправним та скасування рішення задовольнити.

Визнати протиправним та нечинним рішення виконавчого комітету Дніпровської міської ради №512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпрі" та рішення виконавчого комітету Дніпровської міської ради, якими вносилися зміни та доповнення в рішення виконавчого комітету Дніпровської міської ради №512 від 11.04.2011 року "Про затвердження тарифів вартості послуг паркування на майданчиках для платного паркування транспортних засобів у м.Дніпрі".

Стягнути з бюджетних асигнувань виконавчого комітету Дніпровської міської ради на користь Громадської організації "Платформа Громадський Контроль" судові витрати зі сплати судового збору у розмірі 4802 грн. 50 коп.

Вступна та резолютивна частини постанови складені в нарадчій кімнаті та проголошені в судовому засіданні 26 серпня 2020 року, в повному обсязі постанова виготовлена 26 серпня 2020 року.

Постанова набирає законної сили з дати її прийняття та може бути оскаржена в касаційному порядку шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Головуючий - суддя

суддя

суддя

С.В. Білак

Н.А. Олефіренко

В.А. Шальєва